

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **EMILIO PUCCI Int. BV**, se sídlem Oude Utrechtseweg 22-24, Baarn 3743 KN, Nizozemské království, zastoupený Mgr. Janou Traplovou, advokátkou, se sídlem Přístavní 24, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem A. Čermáka 2a, 160 68 Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **El Corte Inglés, S. A.**, se sídlem C/Hermosilla 112, E-28009 Madrid, Španělsko, zastoupená JUDr. Petrou Korejzovou, advokátkou, se sídlem Korunní 104/objekt E, Praha 10, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. července 2009, zn. sp. O-208635, č. j. O-208635/12194/2008/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. prosince 2012, č. j. 9 Ca 264/2009 - 81,

t a k t o :

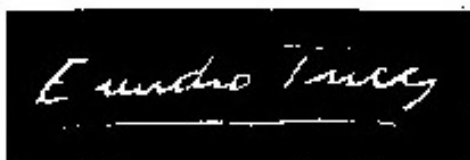
- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Vymezení sporu a dosavadní průběh řízení

[1] Spor je veden o přiznání právní ochrany na území České republiky mezinárodní kombinované ochranné známce č. 868994 ve znění Emidio Tucci:

(dále jen „*Emidio Tucci*“), jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení El Corte Inglés, S. A., (dále též „společnost El Corte Inglés“), proti němuž vnesl 27. dubna 2006 námitky žalobce, EMILIO PUCCI Int. BV (dále též „společnost EMILIO PUCCI“), a to pro tvrzenou pravděpodobnost záměny mezinárodní kombinované ochranné známky *Emidio Tucci* s kombinovanou ochrannou známkou Společenství č. 203570 ve znění Emilio Pucci, s dřívějším právem přednosti:

(dále jen „*Emilio Pucci*“).

[2] Kombinované označení *Emidio Tucci* bylo zapsáno do rejstříku Mezinárodního úřadu duševního vlastnictví dne 12. května 2005 s právem přednosti k témuž dni a zveřejněno ve věstníku Světové organizace duševního vlastnictví dne 5. ledna 2006 pro výrobky a služby zařazené do třídy 3 (bělicí přípravky a jiné prací prostředky; čistící, leštící, cídící a brusné přípravky; mýdla; voňavkářské výrobky, éterické oleje, kosmetika, vlasové vody; zubní pasty) a třídy 25 (oděvy, včetně vysoké obuvi, obuvi a pantoflů) podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

[3] Namítaná kombinovaná ochranná známka Společenství *Emilio Pucci* byla přihlášena dne 1. dubna 1996 a do rejstříku u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a průmyslové vzory) (dále jen „OHIM“) zapsána 3. února 2005, s právem přednosti pro Českou republiku ode dne 1. května 2004, pro výrobky a služby zařazené do třídy 18 (kůže, imitace kůže a výrobky z těchto materiálů, které nejsou zahrnuty do jiných tříd; kůže ze zvířat, useň; kufry a zavazadla; deštníky, slunečníky a vycházkové hole; biče, koňské postroje a sedlářské výrobky) a třídy 24 (tkaniny a textilní výrobky, které nejsou uvedeny v jiných třídách; pokrývky ložní a ubrusy) podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

[4] Žalovaný rozhodnutím svého předsedy ze dne 3. července 2009 zn. sp. O-208635, č. j. O-208635/12194/2008/ÚPV zamítl rozklad žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 15. ledna 2008 o zamítnutí námitky žalobce proti přiznání právní ochrany mezinárodní kombinované ochranné známce *Emidio Tucci* na území České republiky s odůvodněním, že napadená mezinárodní kombinovaná ochranná známka *Emidio Tucci* sice je podobná s namítanou kombinovanou ochrannou známkou Společenství *Emilio Pucci* s dřívějším právem přednosti, avšak výrobky, na které se předmětné ochranné známky vztahují, nejsou shodné ani podobné, a tudíž nejsou splněny všechny podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě

pokračování

soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách). Podle žalovaného žalobce předloženými doklady také neprokázal dobré jméno namítané ochranné známky ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) a e) zákona o ochranných známkách ani v České republice, ani na území členských států Evropských společenství.

[5] Žalobce neuspěl ani se správní žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 20. prosince 2012 č. j. 9 Ca 264/2009-81-96. Městský soud konstatoval, že žalobce neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že jeho ochranná známka *Emilio Pucci* „*má v České republice, popř. na území Evropských společenství*“ dobré jméno. Podle městského soudu je přiznání ochrany na základě dobrého jména podmíněno užíváním ochranné známky vlastníkem na daném území a v dostatečném rozsahu k označování jeho výrobků či služeb, jinak je „*zásadně vyloučeno, aby taková (neužívaná) ochranná známka získala u veřejnosti dobré jméno. Samotná znalost ochranné známky spotřebitelskou veřejností automaticky neznamená, že ochranná známka u veřejnosti zároveň požívá dobrého jména.*“ Podle městského soudu k tomu nestačí ojedinělý prodej několika výrobků. Dostatečný rozsah prodeje svých výrobků pod namítanou ochrannou známkou přitom žalobce podle městského soudu neprokázal, proto nemohl dovodit, že „*spotřebitelská veřejnost na relevantním území zná výrobky žalobce označené namítanou ochrannou známkou, má na základě jejich užívání povědomí o dobrých vlastnostech těchto výrobků, a v důsledku toho věnuje namítané ochranné známce svou důvěru při rozhodování o koupi výrobků téhož druhu, tj. přisuzuje [jí] dobré jméno.*“ Pouhé zmínky o ochranné známce a osobě módního návrháře Emilia Pucciho (1914–1992) v časopisech, internetových článcích a knihách podle městského soudu nestačí, zejména pokud ani neobsahují registrovanou podobu této ochranné známky (podle městského soudu je žalobce povinen užívat označení *Emilio Pucci* k odlišení svých výrobků od výrobků jiných soutěžitelů výlučně v té podobě, v jaké byla tato ochranná známka zapsána) a zejména pokud se předložené doklady v naprosté většině nevztahují k výrobkům tříd 18 a 24, pro které je namítaná ochranná známka zapsána, ale k oděvům, tj. výrobkům ve třídě 25. Naopak, městský soud uvedl s odkazem na rozsudek Tribunálu (ve své době Soud prvního stupně, dále jen „Tribunál“) T-8/03, *El Corte Inglés v. OHIM – Pucci (Emilio Pucci)* ze 13. prosince 2004 (dále jen „rozsudek *El Corte Inglés – Emilio Pucci*“), že žalobce v řízení před žalovaným neprokázal prodej ani jednoho výrobku, který by byl označen namítanou ochrannou známkou *Emilio Pucci*, ani výši prodeje, podíl na trhu či průzkum veřejného mínění, rozsah reklamních aktivit či investic na propagaci ochranné známky. Pro uvedené městský soud považoval za nadbytečné zabývat se splněním dalších podmínek podle § 7 odst. 1 písm. b) a e) zákona o ochranných známkách.

[6] Městský soud i s odkazem na rozsudek *El Corte Inglés – Emilio Pucci* nepřisvědčil ani námitkám, jimiž žalobce brojil proti závěru žalovaného o nepodobnosti výrobků, pro které jsou porovnávány ochranné známky zapsány. Podle městského soudu žalovaný správně uvedl, že porovnávány výrobky slouží k různým účelům, užívají se rozdílným způsobem a také způsoby jejich výroby se liší, a to přestože žalobce namítal, že ve světě módy je obvyklé, že módní návrháři kromě oblečení navrhují také bytové doplňky a že označení *Emilio Pucci* je užíváno i na ručnicích a ubrusech, které jsou v módních časopisech prezentovány vedle oblečení a kosmetiky; tyto argumenty městský soud označil za irelevantní již z důvodu, že namítaná ochranná známka není pro oděvy vůbec zapsána. Případná estetická, a tudíž subjektivní komplementárnost mezi některými výrobky tříd 18

a 25 (zejména kabelky, doplňky oblečení, obuv) k vyslovení závěru o podobnosti těchto výrobků nepostačuje; nejedná se ani o nezbytné doplňky oblečení a obuvi.

[7] Městský soud výslovně projevil nesouhlas s opačnými závěry Tribunálu vyslovenými v rozsudku ze dne 11. července 2007, *El Corte Inglés v. OHIM – PiraÑAM diseño original Juan Bolaños*, T-443/05 (dále jen „rozsudek *PiraÑAM*“), podle nichž je podobnost porovnávaných výrobků tříd 18 a 25 dovozována s poukazem na jejich společnou estetickou funkci. Městský soud neakceptoval ani odkaz žalobce na odstavce 29 a 44 rozsudku *El Corte Inglés – Emilio Pucci*, neboť v souzené věci jde o jiný případ, protože žalobce neprokázal dobré jméno či dokonce proslulost namítané ochranné známky, která ani není pro oděvy zapsána. Zjištěný nedostatek podobnosti dotčených výrobků podle městského soudu vylučuje nebezpečí záměny porovnávaných ochranných známek na straně veřejnosti; proto se ani městský soud výslovně nezabýval mírou podobnosti porovnávaných ochranných známek ve smyslu rozsudku Soudního dvora (dále jen „SDEU“) z 29. září 1998, *CANNON/CANON*, C-39/97 (dále jen „rozsudek *Canon*“), nebo rozsudku Tribunálu *PiraÑAM*.

II.

Kasační stížnost a řízení o ní před Nejvyšším správním soudem

[8] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodu tvrzené nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační důvody spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku konkretizoval tak, že:

- a) Městský soud v podstatě jen opakuje argumenty žalovaného, příp. osoby zúčastněné na řízení, a pokud odůvodnění napadeného rozsudku obsahuje vlastní argumentaci soudu, pak jde o úvahy zcela nesprávné a nepoužitelné.
- b) Městský soud vyvodil nesprávné závěry z rozsudku *El Corte Inglés – Emilio Pucci*; v tomto rozsudku je sice vyjádřeno obecné pravidlo, že výrobky v třídách 18, 24 a 25 nejsou podobné, nicméně rozsudek sám připouští, že z něj může být učiněna výjimka, např. z důvodu dobrého jména namítané ochranné známky, ale i v jiných případech, „*kdy seznamy výrobků mohou být podobné*“. Proto měla být použita argumentace z odstavců 29 a 44 rozsudku *El Corte Inglés – Emilio Pucci*. Městský soud tak výslovně odmítl učinit, což je nesprávné.
- c) Městský soud nevzal v úvahu následný judikatorní vývoj potvrzující pohled na podobnost výrobků ve třídě 18 a 25, jak stěžovatel demonstroval např. rozsudkem *PiraÑAM*, k němuž městský soud uvedl, že „s ním nesouhlasí“, což nelze považovat za dostatečné odůvodnění.
- d) Městský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 28/2006-97 ze dne 26. října 2006, aniž by uvedl, jaká argumentace z něj na tento případ dopadá, proč je uvedení tohoto rozsudku bez dalšího, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu 9 As 37/2012, nedostatečně odůvodněné.

pokračování

[9] Kasační důvody spočívající v nezákonnosti napadeného rozsudku pro nesprávné právní posouzení konkretizoval stěžovatel takto:

a) Městský soud dospěl k nesprávnému závěru stran dobrého jména namítané ochranné známky.

- i. Požadavek důsledného užívání ochranné známky pro prokázání dobrého jména je nesprávný. Požadované povědomí či znalost nemusí být nutně podloženo rozsáhlým užíváním. Ustanovení § 1 zákona o ochranných známkách nestanoví, jakým způsobem byla rozlišovací způsobilost získána, jeho podmínkou není užívání známky. V daném případě jde nadto o ochrannou známku Společenství, pro její zachování tedy postačuje užívání v jediném státě Evropské unie.
- ii. Není správný argument, že „žádná ochranná známka nemůže získat a udržet si dobré jméno u spotřebitelské veřejnosti pouze na základě ojedinělého prodeje“. Naopak, prodej některých výrobků pod ochrannou známkou s dobrým jménem může být ojedinělý pro vysokou cenu výrobků, přesto si takové ochranné známky udrží dobré jméno desítky let (srov. automobily Rolls Royce nebo Ferrari, hodinky ROLEX).
- iii. Není správný závěr, že stěžovatel neprokázal dobré jméno ochranné známky *Emilio Pucci*. Pochvalné zmínky o ochranné známce v prestižních, mezinárodních a vysocenákladových časopisech ELLE, HARPER'S BAZZAR či Marie Claire, jež jsou vydávány v tištěné i internetové verzi, prokazují, že ochranná známka je známa podstatné části veřejnosti, jež je výrobky dotčena.
- iv. Je irelevantní názor městského soudu, že články v časopisech a knihách vyjadřují pouze názor jejich autorů a nikoli spotřebitelů. Jedná se přitom o časopisy populární s vysokým nákladem (např. ELLE) a impaktem na spotřebitele; reklama a propagace v nich obsažená spoluvytváří dobré jméno ochranné známky bez ohledu na to, že průměrný spotřebitel si většinou takto drahé výrobky nikdy nekoupí a nemá s nimi osobní zkušenost.
- v. Není správný závěr, že je nutné, aby si veřejnost spojovala namítanou ochrannou známku se stěžovatelem. Naopak, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 128/2001 ze dne 14. srpna 2007 týkající se všeobecně známé známky, jehož závěry lze aplikovat i na ochrannou známku s dobrým jménem, spotřebitel ochrannou známku vnímá skrze spotřebovávaný výrobek či službu. Z jiného rozhodnutí žalovaného plyne, že dobré jméno ochranné známky je primárně vlastností ochranné známky, a nikoli jejího vlastníka; spotřebitelé určité ochranné známce přisuzují dobré jméno, aniž by si byli vědomi, kdo je jejím vlastníkem.
- vi. Městský soud pochybil, pokud absolutizoval povinnost užívat kombinovanou ochrannou známku jen tak, jak je zapsána. Přitom jméno módního návrháře a ochranná známka jsou velmi úzce propojeny; kombinovaná ochranná známka *Emilio Pucci* je tvořena podpisem módního návrháře Emilia Pucciho. Znamka a

užití této známky je foneticky a významově shodné a též užití této známky v přepisu do běžného písma prokazuje dobré jméno ochranné známky *Emilio Pucci*.

- b) Městský soud nesprávně posoudil podobnost výrobků namítané a napadené ochranné známky.
- i. Městský soud měl užít kompenzační princip vyplývající z rozsudku *Canon*, neboť označení *Emilio Pucci* a *Emidio Tucci* jsou si výrazně podobná. Přitom výrobky ve třídách 25 a 18 jsou nejen ze stejného materiálu, ale prodávají se též na stejném místě (jak připouští i městský soud), jsou vyráběny týž výrobcem a mají shodné distribuční kanály (s odkazem na rozsudek *PiraŇAM*), proto měl městský soud jednak provést analýzu, zda jsou označení podobná, a poté zhodnotit, zda vysoká podobnost známek nezapříčiní, že výrobky ze stejných materiálů a prodávající se na stejném místě nemohou vést u spotřebitele k záměně. Ostatně i rozsudek *El Corte Inglés – Emilio Pucci* výslovně připouští, že za určitých okolností mohou být výrobky ve třídě 18 a 25 považovány za podobné. Rozsudek *PiraŇAM* v tomto ohledu rozvádí a upřesňuje starší rozsudek *El Corte Inglés – Emilio Pucci*, na němž městský soud výhradně stavěl své rozhodnutí.
 - ii. Městský soud zcela pominul, že mu stěžovatel předestřel jiná rozhodnutí žalovaného
O-183513 ve věci KLIMAX a rozhodnutí OHIM ve věci VALENTINO proti Maria Valentina č. B 1522278, které potvrzují, že výrobky ve třídách 24 a 25, resp. 18 a 25 jsou podobné. Také z dokladů, které byly předloženy jako důkaz dobrého jména, jednoznačně vyplývá, že výrobky ve třídách 18 a 24 souvisí s výrobky ve třídě 25.

[10] Nejvyšší správní soud zaslal kasační stížnost k vyjádření žalovanému a osobě zúčastněné na řízení, společnosti El Corte Inglés.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 21. května 2013 konstatoval, že relevantní pro posouzení věci je vnitrostátní právní úprava, nikoli jednotlivé argumenty účastníků řízení opírající se o nahodile vybíraná rozhodnutí Tribunálu; v této souvislosti poukázal na to, že stěžovatel v argumentaci pominul rozhodnutí Tribunálu č. T 357/09 ze dne 27. září 2012, *Emilio Pucci International v. OHIM – El Corte Inglés (Emidio Tucci)*, v němž se Tribunál vyjádřil ke shodě výrobků. Žalovaný dále zdůraznil, že dobré jméno (dobrá pověst, renomé) je u ochranné známky vyjádřením toho, že veřejnost známku v důsledku jejího užívání zná a spojuje ji s dobrými vlastnostmi, které od výrobků nebo služeb takto označených očekává, a věnuje jí svou důvěru, což zvyšuje hodnotu takové známky. Taková známka pak odlišuje jejího vlastníka od jiných osob bez omezení na určitý druh zboží nebo služeb. Publikace, které stěžovatel předložil, naznačovaly pouze známost výtvarníka, jeho práce a potažmo známost namítaných ochranných známek, „*nevyplývala však z nich konotace spotřebitelské veřejnosti na kvalitu produkce označované danými ochrannými známkami, z níž by bylo možné na dobré jméno známky usoudit.*“ K námitce absence úvah o podobnosti označení *Emilio Pucci* a *Emidio Tucci* v napadeném rozsudku žalovaný poznamenal, že skutečnost, že jde o označení do velké míry podobná z hledisek vizuálního, fonetického i významového, nebyla mezi účastníky sporná, a nebyla ani proto předmětem soudního sporu.

pokračování

[12] Společnost El Corte Inglés ve svém vyjádření ze dne 30. května 2013 uvedla, že několik ukázek z časopisů, jež jsou pouhými zmínkami, příp. propagací a jež fakticky ani nepoukazují na výrobky (oděvy) označené ochrannou známkou *Emilio Pucci* v její registrované podobě, nelze považovat za důkaz dobrého jména tohoto označení na relevantním území. Nelze z nich ani dovodit žádné spojení mezi návrhářem Emiliem Puccim a označením *Emilio Pucci*, jehož dobré jméno má být prokázáno. Stěžovatel nepředložil jediný důkaz, jenž by prokázal, že danou ochrannou známkou si dotčená část veřejnosti spojuje právě s dobrými vlastnostmi; porovnání s všeobecně známými ochrannými známkami jako CHANEL, Rolls-Royce či Ferrari je irelevantní. Pokud jde o problém podobnosti seznamu výrobků a služeb, městský soud podle společnosti El Corte Inglés správně uvedl, že rozhodujícím kritériem je různý účel, rozdílný způsob užití i rozdílný způsob výroby u porovnávaných výrobků. Osoba zúčastněná na řízení poukázala též na rozsudek Tribunálu *El Corte Inglés – Emilio Pucci*, jenž se přímo k projednávané věci vztahuje, a nesouhlasí s tím, že by tento rozsudek rozváděl či upřesňoval pozdější rozsudek Tribunálu *PiraŇAM*, neboť jde o zcela odlišné věci. Zdůraznila konečně, že s ohledem na neprokázání dobrého jména představuje otázka podobnosti či nepodobnosti seznamu výrobků a služeb ve třídách 18 a 25 pouze otázku podružnou, jejíž řešení nemůže mít vliv na výsledek soudního řízení.

[13] Obě vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, podle nichž měla být kasační stížnost zamítnuta, zaslal Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovateli, jenž na ně již dále nijak nereagoval.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; přitom se zabýval tím, zda napadený rozsudek městského soudu netrpí dalšími vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud logicky nejprve přistoupil k vypořádání námitek, jež se týkají nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (námitky uvedené výše v odstavci [8] odůvodnění tohoto rozsudku): nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů by totiž bránila přezkumu rozsudku z hlediska věcných námitek.

[16] K námitce uvedené v odstavci [8]a) je vhodné předeslat, že při soudním přezkumu správních rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci správní soud samozřejmě provádí samostatnou úvahu o správnosti a úplnosti skutkových zjištění správního orgánu a z nich vyvozených právních závěrů, na straně druhé nelze ztrácet ze zřetele, že účelem soudního přezkumu je, jak už slovo přezkum napovídá, hodnocení toho, co již bylo správním orgánem k věci vysloveno, ve světle oponentury obsažené v žalobních bodech. Jakkoli se lze pravdě pro omezenost lidského poznání jen přibližovat, nelze vyloučit, že se závěry přezkoumávaného správního rozhodnutí budou přezkoumávajícímu správnímu soudu jevit natolik přiléhavé, že nenalezne dostatečné množství jiných slov, jimiž by na straně jedné vyjádřil prakticky totéž a jimiž by na straně druhé přesvědčivě a pro stěžovatele uspokojivě demonstroval, že uvažuje zcela samostatně. Jinak řečeno, smyslem soudního přezkumu není nalezení

alternativního a za každou cenu originálního způsobu vyjádření týchž závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán. Námitka „opakování argumentace žalovaného“ je tak sama o sobě neuchopitelná a nezpůsobilá založit přezkum ze strany kasačního soudu, není-li navázána na konkrétní námitky vůči tvrzené „shodné“ argumentaci krajského soudu a žalovaného.

[17] Pokud jde konkrétně o napadený rozsudek, konstatuje Nejvyšší správní soud, že neshledal nic, co by jej mělo vést k závěru, že městský soud nedostál své přezkumné povinnosti a rezignoval na vlastní odůvodnění. Naopak, všechny žalobní body stěžovatele srozumitelně a věcně vypořádal. Ostatně stěžovatel sám příliš nerozlišuje námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právních otázek, o čemž svědčí např. námitky rekapitulované výše v odstavcích [8]b) a [8]c) (výtky „nesprávných závěrů“, opomenutí následného judikatorního vývoje atp., jež očividně směřují do právních závěrů městského soudu). Je zřejmé, že stěžovatel z napadeného rozsudku bez větších obtíží seznal, jak městský soud odůvodnil svůj zamítavý výrok, když s jednotlivými argumenty městského soudu v kasační stížnosti obsáhle polemizuje. Zcela mimoběžná je pak námitka rekapitulovaná výše v odstavci [8]d) vůči použití rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 28/2006-97 ze dne 26. října 2006; městský soud tímto odkazem poctivě uvádí zdroj, z něhož čerpá obecnou tezi k úvodnímu výkladu na téma dobrého jména ochranné známky, které je ústředním tématem tohoto případu, což snad nehodlá popřít ani stěžovatel.

[18] Nejvyšší správní soud tedy může přistoupit k vypořádání věcných námitek. Sluší se pro kontext předznamenat, že spor mezi oběma označeními, resp. jejich vlastníky je vleklý a letitý a odehrává se na poli národních ochranných známek, mezinárodních ochranných známek i, později, ochranných známek Společenství, v podobách slovních i kombinovaných. Ve stručnosti lze konstatovat, že označení Emilio Pucci lze v historii stopovat až do poloviny 60. let (registrace ve Spojeném Království v roce 1966 pod č. 895942 pro třídu 3 – parfémy, jako mezinárodní ochranná známka č. 317878 pro téměř všechny třídy), oproti tomu označení Emidio Tucci je přibližně o deset let mladší.

[19] Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách se „*přihlašované označení ... nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných ... a) vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.*“ Podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách se „*přihlašované označení ... nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných ... b) vlastníkem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo mu je podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známku, která má v České republice dobré jméno, a užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu.*“ Konečně podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách se „*přihlašované označení ... nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných ... e) vlastníkem starší ochranné známky Společenství, která je shodná s přihlašovaným označením nebo je mu podobná, pokud má být takové označení*

pokračování

zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známku, která má na území Evropských společenství dobré jméno, a užívání přihlašovaneho označení bez řádného důvodu by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky Společenství nebo jim bylo na újmu.“

[20] Zjednodušeně vyjádřeno, má-li namítaná ochranná známka *Emilio Pucci* na území České republiky, resp. Evropské unie dobré jméno, postačí pro závěr o pravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti posoudit (toliko), jestli kolidující označení jsou podobná nebo shodná, neboť v případě existence dobrého jména namítané ochranné známky výrobky shodné či ani jen podobné být nemusí, resp. shodnost či podobnost výrobků není relevantní [§ 7 odst. 1 písm. b) a e) zákona o ochranných známkách]. Pokud namítaná ochranná známka dobré jméno nemá, je nutno posoudit nejen, jestli jsou porovnáváná označení shodná nebo podobná, ale též to, zda i výrobky, pro něž jsou zapsána, jsou shodné nebo podobné. A protože poměrně vysoký stupeň podobnosti obou označení je zřejmý a nebyl rozporován, redukuje se problém pouze na prokázání dobrého jména namítané ochranné známky *Emilio Pucci* na území České republiky, resp. Evropské unie, případně též na otázku podobnosti či shodnosti dotčených výrobků.

[21] Pokud jde o prokázání dobrého jména namítané ochranné známky *Emilio Pucci*, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační námitky stěžovatele, rekapitulované výše *sub* [9]a), nejsou důvodné.

[22] Nejvyšší správní soud předesílá, že účelem rozšířené ochrany ochranné známky s dobrým jménem není bránit absolutně zápisu označení, které je shodné nebo podobné ochranné známce s dobrým jménem bez dalšího, nýbrž jen v případě, že takové označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo by jim bylo na újmu. Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že důkazní břemeno k prokázání dobrého jména namítané ochranné známky nese namítající, v tomto případě stěžovatel. Z povahy dobrého jména i z hlediska účelu známkoprávní ochrany (§ 1 zákona o ochranných známkách) plyne, že předpokladem získání dobrého jména je užívání ochranné známky jejím vlastníkem k označování jeho výrobků a služeb; dobré jméno ochranné známky přitom nemusí být prokázáno „důsledným“ užíváním (to ovšem ani městský soud netvrdil, hovořiv o „skutečném“ užívání), nýbrž řádným užíváním, anebo prostě jen užíváním ve smyslu § 13 odst. 2 zákona o ochranných známkách. Rozsah takového užívání se odvíjí od výrobků či služeb, pro které je ochranná známka zapsána (resp. ve spojení s nimiž má mít dobré jméno). U zboží denní potřeby to bude samozřejmě větší rozsah než u zboží luxusního. Za výjimečných okolností by bylo možno uvažovat o tom, že dobré jméno ochranné známky by na relevantním trhu mohlo být vybudováno takříkajíc uměle, např. masivní propagací ochranné známky v úvodní fázi uvedení výrobků s touto ochrannou známkou na relevantní trh (srov. HORÁČEK, Roman, a kol. *Zákon o ochranných známkách. Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení. Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví*. 2. vydání. C. H. Beck: Praha 2008, s. 99), nic takového však v daném případě stěžovatel netvrdil, ani to nevyplývá z jím navržených důkazů.

[23] Stěžovateli tedy nezbylo než prokázat užívání ochranné známky ve spojení s jeho výrobky, což se mu však nepodařilo. Nejvyšší správní soud se shoduje s městským

soudem, že sporadické internetové články (hovořící o tom, že při propagaci šampaňského *La Grande Dame* ročníku 1996 se společnost *Veuve Clicquot* spojila s renomovaným módním návrhářstvím Emilio Pucci, že návrhář Emilio Pucci okouznil svět, že se na kolekci Rossignol 2006 podíleli návrháři světových jmen, mezi jinými též jména Emilio Pucci, že na veletrh MAPIC 2001 ve francouzském Cannes vstoupily značky, jež jsou synonymem luxusu, mezi jinými též Emilio Pucci, nebo že jistá studentka R. K. jezdí ráda do Florencie mimo jiné za studiem módy, neboť zde ve své době pořádal módní přehlídky Emilio Pucci) v tomto směru – ve vztahu k užívání namítané ochranné známky pro předmětné výrobky – neprokazují vskutku vůbec nic. Toliko časopis *Style* ze září 2003 ukazuje model barevných kalhot „zn. PUCCI“ mezi jinými kolekcemi, aniž by však bylo zřejmé, zda a kde a v jakém rozsahu se takové výrobky prodávaly; žádné důkazy v tomto směru předloženy nebyly. Totéž lze říci o zmínkách v časopisech *ELLE*, *HARPER'S BAZAAR* či *Marie Claire*, jež stěžovatel předložil v námitkovém řízení (*sub* [9]a)iii a [9]a)iv odůvodnění tohoto rozsudku). Tyto zmínky samy o sobě, ani v celkovém posouzení, na prokázání dobrého jména namítané ochranné známky nestačí, jak vyčerpávajícím způsobem odůvodnil městský soud, a to i kdyby byla v těchto dokumentech namítaná ochranná známka vyvedena věrně v podobě, v jaké je kombinovaná ochranná známka *Emilio Pucci* zaregistrována – není proto třeba se dále zabývat námitkou *sub* [9]a)vi odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně, prokázání dobrého jména ochranné známky je záležitostí především skutkovou. Je to na prvním místě krajský, resp. městský soud, který je povolán přezkoumat napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany Nejvyššího správního soudu jako kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se zpravidla na vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. – žádné vady v tomto smyslu Nejvyšší správní soud neshledal.

[24] Tvrdí-li stěžovatel, že postačí ojedinělý prodej na území třebas jen jednoho ze států Evropské unie (*sub* [9]a)i odůvodnění tohoto rozsudku), lze opáčit, že z předložených důkazů neplyne ani to. Srovnávání s ochrannými známkami pro automobily Rolls Royce nebo Ferrari či hodinkami ROLEX (*sub* [9]a)ii odůvodnění tohoto rozsudku) lze označit za nepřipadné. Ne snad proto, že jde, jak tvrdí osoba zúčastněná na řízení, o všeobecně známé známky (i všeobecně známá známka je známkou s dobrou pověstí pro určité výrobky a služby, rozdíl je pouze v tom, že všeobecnou známost získala navzdory tomu, že nebyla formálně registrovanou), nýbrž jednoduše z toho důvodu, že o tyto ochranné známky se v daném řízení nejednalo a jejich dobré jméno, příp. všeobecná známost dokazována nebyla, resp. z jejich dobrého jména, resp. všeobecné známosti nelze činit vůbec žádné závěry ve vztahu k tvrzenému dobrému jménu ochranné známky *Emilio Pucci*, jež musí být prokázáno samostatně. Nepodařilo-li se stěžovateli prokázat řádné užívání ochranné známky ve spojení s výrobky, pro které je zapsána, a v rozsahu a kvalitě potřebné pro získání vlastnosti dobrého jména, je zbytečné spekulovat na téma, s kým si spotřebitelé ochrannou známku spojují, resp. zda si ji musí spojovat jen s jejím vlastníkem (tolik odpověď na námitku *sub* [9]a)v odůvodnění tohoto rozsudku).

[25] Protože stěžovatel dobré jméno namítané ochranné známky neprokázal, bylo nutno se v dalších úvahách za účelem posouzení pravděpodobnosti záměny porovnáváním označení zabývat otázkou shodnosti nebo podobnosti výrobků, pro které jsou obě označení zapsána.

pokračování

[26] Jeví se vhodné připomenout, že namítaná ochranná známka *Emilio Pucci* je zapsána pro výrobky a služby třídy 18 a 24 podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb, zatímco osoba zúčastněná na řízení usilovala o přiznání právní ochrany na území České republiky mezinárodní kombinované ochranné známce *Emidio Tucci* pro výrobky a služby třídy 3 a 25 Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb. Toto mezinárodní třídění slouží primárně pro správní a poplatkové účely při zápisu ochranných známek (srov. § 19 odst. 4 zákona o ochranných známkách). Posouzení shody či podobnosti výrobků se začleněním do formálních škatulek podle jednotlivých tříd nevyčerpává; při posouzení podobnosti výrobků je třeba přihlídnout ke všem relevantním faktorům, které charakterizují vztah mezi těmito výrobky, přičemž tyto faktory zahrnují zejména jejich povahu, účel, způsob užití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Mohou být zohledněny rovněž jiné faktory, jako jsou například distribuční cesty výrobků. Výrobky proto nemohou být považovány za odlišné jen proto, že patří do jiných tříd [srov. rozsudek Tribunálu *PiraNAM*, body 37 a 38, odkazující na ustálené judikatorní závěry z rozsudků *Canon* nebo T-164/03 ze dne 21. dubna 2005, *Ampafrance v. OHIM – Johnson & Johnson (monBeBé)*]. Na straně druhé to však neznamena, že zápis ochranných známek ve vztahu k výrobkům dle jednotlivých tříd je při posouzení podobnosti výrobků zcela irelevantní a že je možné ho úplně pominout. Zatřídění má i pro posouzení podobnosti výrobků význam praktický, umožňující zorientovat se v nepřehledné a proměnlivé množině výrobků a služeb, označovaných tu více, jinde méně obecnými pojmy. Pověstnou „zlatou střední cestou“ je takový výklad, jenž u výrobků zapsaných do různých tříd primárně předpokládá jejich nepodobnost, tento předpoklad je ovšem jednoduše vyvratitelný, pokud by byly shledány důvody pro závěr o podobnosti výrobků napříč jednotlivými třídami. Nutno v této souvislosti vzít v úvahu i skutečnost, že mezinárodní zatřídění podle Niceské dohody je statické, resp. odpovídající stavu poznání a výsledku odborného konsensu v době jejího vzniku, resp. aktuální verze mezinárodního zatřídění, zatímco výše vymezené kategorie, o něž se úvahy o podobnost výrobků či služeb opírají, mohou být v čase a na různých trzích podle obchodních a spotřebitelských strategií a modelů proměnlivé, což platí zjevně např. o kategoriích užívání, konkurence či komplementarita a distribuční cesty.

[27] Předmětem kasačních námitek je tvrzená podobnost výrobků ve třídách 25 (stručně řečeno oděvy a obuv), v nichž má být přiznána ochrana označení *Emidio Tucci*, a ve třídách 18 (stručně řečeno kůže a imitace kůže a výrobky z těchto materiálů vyrobené) a 24 (tkaniny a textilní výrobky, které nejsou uvedeny v jiných třídách; pokrývky ložní a ubrusy), které jsou zapsány pro ochrannou známku *Emilio Pucci*. Výrobků ve třídě 3 (čisticí, bělicí prostředky, kosmetika, pasty), pro něž má být přiznána ochrana kombinovanému označení *Emidio Tucci*, se kasační námitky nijak netýkají.

[28] Pokud jde o výrobky ve třídách 24 a 25, stěžovatel jejich podobností argumentuje jen zcela okrajově, podpůrně poukazem na rozhodnutí žalovaného ve věci KLIMAX O-183513, které podobnost těmito výrobkům přiznává – viz část námítky rekapitulované v odstavci [9]b)ii odůvodnění tohoto rozsudku. Městský soud se skutečně ve svém rozsudku k citovanému rozhodnutí žalovaného výslovně nevyjádřil, nejde však o vadu řízení a napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud předesílá, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu v jiné věci samozřejmě nemůže být pro městský ani kasační soud formálně závazné, a nejde ani o rozhodnutí, jež by byla v nynější věci posuzována a přezkoumávána. Argumentaci stěžovatele opřenou o takové rozhodnutí však nelze jen

z tohoto formálního důvodu odmítnout a je třeba se s ní vypořádat věcně (srov. bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 43/2013-68 ze dne 27. května 2014). Takové věcné vypořádání tohoto žalobního tvrzení napadený rozsudek na str. 29 obsahuje. Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem na půdorysu nyní řešeného případu konstatuje, že ač mohou být výrobky ve třídách 24 a 25 vyrobeny ze stejného materiálu, jde o výrobky svou povahou, určením, distribučními kanály i okruhem spotřebitelů *in abstracto* nepodobné (důkazy prokazující alespoň mírnou podobnost konkrétních výrobků v inkriminovaných třídách stěžovatel nepředestřel); k obdobnému závěru dospěl Tribunál v rozsudku *El Corte Inglés – Emilio Pucci* (bod 44). Ze stejného důvodu také nejsou textilní výrobky uvedeny v jedné *catch-all* (všezahrnující) třídě, nýbrž ve třídách odlišných, což podtrhuje i vylučovací definice třídy 24, zahrnující pouze ty textilní výrobky, které nejsou uvedeny v jiných třídách, tedy především ty, které jsou uvedeny ve třídě 25 (oděvy a obuv). Pro ně ovšem namítaná ochranná známka *Emilio Pucci* zapsána není, lhotejno z jakých důvodů. Ostatně, tvrdí-li stěžovatel, ve snaze prokázat dobré jméno namítané ochranné známky *Emilio Pucci*, že je tato ochranná známka spojována s výrobky dražšími, luxusní povahy, dostupnými užšímu okruhu spotřebitelů, lze předpokládat, že v případě takových atraktivních výrobků je míra pozornosti spotřebitele vyšší než při běžném nákupu, což platí i pro rozlišování jednotlivých výrobků, s nimiž je ochranná známka užívána.

[29] Spornější se může jevit závěr městského soudu stran nepodobnosti výrobků ve třídách 18 a 25, k čemuž směřují kasační námitky stěžovatele rekapitulované výše v odstavcích [8]b), [8]c), [9]b)i a [9]b)ii odůvodnění tohoto rozsudku. Nutno připustit, že z určitých rozhodnutí Tribunálu, zejména z rozsudku *PiraŇAM*, případně z rozhodnutí OHIMu, lze čerpat podporu pro argumentaci stěžovatele. Pokud by městský soud ustrnul na svém tvrzení, že s takovými rozsudky a rozhodnutími prostě nesouhlasí nebo že pro něj nejsou formálně závazné, bylo by možné takové odůvodnění pro jeho plochost označit za nedostatečné, resp. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí (znovu zde lze odkázat na odstavec 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 43/2013-68 ze dne 27. května 2014). Taková situace v nyní posuzovaném případě nenastala. Městský soud sice explicitně vyslovil svůj nesouhlas s uvedenými rozhodnutími, nešlo však o neodůvodněný výkřik, opřený pouze o formální nezávaznost takových rozhodnutí pro žalovaného a české správní soudy. Ke svému nesouhlasu dospěl městský soud poté, kdy na žalobní bod, opřený o zmíněná formálně nezávazná rozhodnutí, reagoval věcně a zevrubně vysvětlil, proč závěry z nich plynoucí nesdílí.

[30] Tak především, z rozsudku Tribunálu *El Corte Inglés – Emilio Pucci*, který řeší skutkově i právně obdobnou věc, a jehož závěry jsou proto i pro posouzení této věci nadány značnou silou přesvědčivosti, vyplývá, že výrobky ve třídách 18 a 25 nejsou obvykle dostatečně podobné, aby bylo vyvoláno nebezpečí záměny (bod 45). Tribunál v tomto rozsudku výslovně odmítl názor OHIMu, který připouštěl určitou nízkou míru podobnosti mezi výrobky třídy 18 druhé skupiny (tašky, kabelky a obdobné doplňky) a oděvy a obuví ve třídě 25, opíranou o estetickou komplementárnost těchto výrobků vyplývající ze zvyků nebo preferencí spotřebitelů. Tribunál konstatoval, že tato estetická komplementárnost je subjektivní a nedosahuje úrovně skutečné estetické potřeby v tom smyslu, „že by spotřebitelé považovali za neobvyklé nebo šokující nosit tašku, která neladí s jejich oděvy nebo jejich obuví“ (bod 48); názor OHIMu krom toho označil za do určité míry spekulativní a hypotetický (bod 51). S obdobnou argumentací posoudil podobnost

pokračování

výrobků v dotčených třídách i městský soud a jeho názor se Nejvyššímu správnímu soudu jeví jako logický a podložený. Tribunál sice o několik let později v rozsudku *PiraŇAM* shledal, že mezi výrobky třídy 18 a 25 může existovat určitý stupeň podobnosti, tento závěr však nelze označit za nový, ani překonávající názor plynoucí z rozsudku *El Corte Inglés – Emilio Pucci*. I v něm Tribunál teoretickou možnost podobnosti výrobků napříč třídami připouštěl, např. pro třídy 24 a 25, pokud by „výrobce tkanin [těžil] z proslulosti své vlastní ochranné známky a [rozhodl] se rozšířit svou činnost na výrobu oděvů, [a používal by stejnou ochrannou známku] k označení konečných výrobků (oděvy) a polotovarů (tkaniny pro oděvy)“ (bod 44), avšak pokud jde konkrétně o označení *Emilio Pucci* a *Emidio Tucci* a výrobky, pro něž jsou zapsány, důvody pro takovou výjimku neshledal; obdobně lze uvažovat též o výrobcích ve třídách 18 a 25, jak plyne z následujícího bodu 45 citovaného rozsudku.

[31] Nelze ve shodě se stěžovatelem vyloučit, že rozsudek *PiraŇAM* odráží nový trend rozšiřování sortimentu jednotlivých výrobců specializujících se na módu. Jak bylo uvedeno výše, kategorie, o něž se úvahy o podobnost výrobků či služeb opírají, mohou být v čase a na různých trzích podle obchodních a spotřebitelských strategií a modelů proměnlivé. Stále však platí, že se možná komplementárnost výrobků v dotčených třídách, a tudíž jejich uvažovaná podobnost, opírá do značné míry o značně subjektivní estetickou potřebu. Objektivizace komplementárnosti výrobků se tak může – alespoň prozatím – stále lišit případ od případu. Stěžovatel přitom nepředložil dostatečně přesvědčivá tvrzení, podložená důkazními návrhy, jež by umožňovala učinit závěr o obecné, byť jen minimální, podobnosti výrobků v obou dotčených třídách, nebo alespoň v tomto konkrétním případě. Kompenzační princip z rozsudku *Canon* se tak uplatnit nemohl. Za této situace nelze označit závěr městského soudu o nepodobnosti výrobků ve třídách 18 a 25 v daném konkrétním případě, a tudíž závěr o nepravděpodobnosti záměny na straně veřejnosti, za nesprávný a nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[32] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele pro nedůvodnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[33] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že s ohledem na změny ve složení 6. senátu rozvrh práce Nejvyššího správního soudu pro rok 2014 stanovil v bodě 16 pravidel rozdělování věcí, že neskončené věci 6. senátu, v nichž jsou soudci zpravodaji Eva Šonková nebo Tomáš Langášek, projedná a rozhodne senát složený z těchto soudců a předsedy senátu, jímž bude Petr Průcha nebo Karel Šimka určený v konkrétní věci podle pravidla č. 8, tj. v sudé věci, již je i nyní rozhodovaná věc, pod předsednictvím Karla Šimky. Toto zvláštní pravidlo nebylo změněno ani poté, co novelou rozvrhu práce pro rok 2014 ze dne 12. června 2014 přestal být Karel Šimka druhým předsedou a členem šestého senátu a namísto něho do šestého senátu s účinností od 1. července 2014 nastoupila Jana Brothánková.

IV. Náklady řízení

[34] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu

v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné žádná povinnost uložena nebyla, proto ani ona nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda

senátu